

Խ Ո Ւ Ն Ե Ր

Ա.

Կը նընձեն խոնք ուղեղիս վըրայ,
Պըսուղներն ինչպէս կողովներու խոր,
Կը բացուի հոգիս յոյսերու առաս,
Որով մութերէն կը հոսին կարծես:

Առանց յոյսերու կը մըսին սիրսեր,
Նըման օնախին որ վաղ է մարեր,
Լոյսի բաղձանով կը բացուին աչքեր,
Նոյնիսկ երբ մութ է մեր շուրջն ու հեռուն:

Մարդն ըսեղծուած է սիրելու համար,
Քաղելու վարդեր օրերէն սրսում,
Դիւերն է այգին մեր երազներուն:

Հոգին կը յուսայ միշտ երջանկութեան,
Երբ գոռներն իր վախում իսկ ըլլան,
Հոգիներ փանդող մասներով մահուան:

Բ.

Վերջին համբոյրդն եմ ես համբուն վըրայ,
Լեռներու կողին հալող ձիւնն զարնան.
Արեւոյսն հեռուն դեռ կը յամենայ,
Վերջին պայքարն է այս օրհասական:

Դժուար է համբան ու փայլես յոգնած,
Վերջին պայքարն է այս օրհասական,
Թըռչուն մը հեռուէն կ'երգէ մարսածայն,
Խորն երակներուս արիւնը կ'եռայ:

Յուրս ու սրբամտիւն շուրջն ու հեռուն,
Լեռներուն վըրայ նըստէր է լուսինն,
Հօտն իր կորուսած հովիւի հանգոյն:

Բայց լոյս մը հեռուէն կը կանչէ հոգիս,
Այդ աստղին կ'երբամ խոնջ բայց խընդունակ,
Ըստուրքի՛ք ըրած յոյսերս բոլոր:

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

20 Մարտ 1958, Ամման

ՏՐՏՄՈՒԹԻՒՆ

Տրնակ մ'ինչպէս, անապատի մէջ լրճուած,
Իմ տրտմութիւնս էր ազատ,
Բրնակաւառնն հոգիիս
Ու սրտիս մէջ նրսած տուն:

Յանախ միմակ, քախիծիս հետ դէմ առ դէմ,
Կը խօսէի ես երկար,
Երազներուս, իզներուս
Հստէպ կրքակ, բստէպ ծովս:

Օր մը սակայն, խորն հոգիիս մեռաւ ան,
Իմ տրտմութիւնս անըման,
Եօր լուսիններ նայեցան
Հոգիէս հետ ու անցան:

Ու քախիծէն այդ բազմալար ու հրաւճ,
Ծընաւ բերկրանքն անանուն,
Անծրէտէն վերջ, բազմագոյն
Ծրածանի մը հանգոյն:

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

14 Ապրիլ 1959, Անման

